

Arrest

nr. 128 799 van 4 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 15 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 3 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MEEUWISSEN, die loco advocaat Thierry HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 juli 2011 dient verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 3 maart 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.07.2011 werd ingediend door:

(..)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name consulaire kaart kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument.”

1.3. Op 3 maart 2014 wordt aan de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

(..)

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep inzake het bevel om het grondgebied te verlaten

2.1. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij het enig middel volledig richt tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 3 maart 2014 inzake haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bij gebrek aan middel tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is het beroep dan ook onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen dit bevel.

3. Onderzoek van het beroep inzake de eerste bestreden beslissing

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing.”*

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat de bestreden beslissing niet met redenen omkleed is!

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereiste voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag onontvankelijk te verklaren.

Toelichting :

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat de formele motiveringsplicht impliceert dat er een verplichting bestaat om, zij het impliciet, te antwoorden op de essentiële argumenten van verzoekende partij. Zo deze argumenten op geen enkele manier werden behandeld in de weigeringsbeslissing, werd de formele motiveringsplicht niet gerespecteerd.

Op 20 maart 2014 verkreeg verzoekende partij de schriftelijke mededeling dat zijn aanvraag onontvankelijk zou zijn zonder dat bij deze beslissing ook maar enige reden werd opgegeven!

Verzoekende partij ontving louter de documenten waarvan kopie werd gevoegd onder stuk 1, zijnde de naakte beslissing dat zijn aanvraag onontvankelijk zou zijn en het bijhorende bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij deed zelfs de moeite om opnieuw naar het gemeentehuis te gaan om te verifiëren of er misschien toch geen documenten ontbraken. De gemeentelijke ambtenaren verzekerden hem dat dit niet het geval was. Ze stelden dat de documenten die door verzoekende partij in ontvangst werden genomen de enige documenten waren die de Dienst Vreemdelingenzaken aan hen had overgemaakt.

Op die manier heeft verzoekende partij op geen enkele wijze kennis van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing op manifeste wijze de formele en materiële motiveringsverplichting en aldus de artikelen 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is gegrond."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat de aanvraag onontvankelijk is omdat verzoekende partij nagelaten heeft een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een kopie van de nationale identiteitskaart, of een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006 bij te voegen.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat zij geen kennis zou gekregen hebben van de inhoud van de bestreden beslissing en daardoor meent dat de formele motiveringsplicht geschonden is, dient erop gewezen te worden dat van een gebrek in de formele motivering het gebrek in de kennisgeving moet worden onderscheiden. Bij ontbreken van een andersluidende tekst, tast een eventueel onzorgvuldige kennisgeving van een bestuurshandeling in principe de wettigheid van die handeling zelf niet aan. Zulks kan wel (en enkel) invloed hebben op de aanvang van de beroepstermijnen, inzonderheid in die gevallen waarin de beroepstermijn pas ingaat met de betekening van de handeling, welke betekening om volledig te zijn ook de formele motivering dient te omvatten.

In zoverre het middel aldus betrekking heeft op het niet ter kennis brengen van de formele motieven van de beslissing op basis waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is overgegaan, wat in casu kan aangenomen worden nu nergens uit blijkt en de verwerende partij toont ook niet aan dat de formele motieven aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht, moet worden vastgesteld dat dit hoe dan ook een probleem is van kennisgeving van een beslissing, en niet van een door de in het middel aangevoerde wet van 29 juli 1991 opgelegde motiveringsplicht. Er kan dan ook geen schending van de formele motiveringsplicht worden aangenomen. (cfr. RvS 27 maart 2012, nr. 218.636; RvS 2 mei 2012, nr. 219 120).

Daargelaten de vraag of in casu de rechten van verdediging dienstig kunnen worden aangevoerd, dient, gelet op de bespreking hoger, het enig middel tevens op dat vlak te worden verworpen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

Dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER